

Hortulus Biblico-Moralis Et Asceticus

Pappus von Tratzberg, Franz

Ulm, 1725

Doctrina 4. Desumpta ex cap. 17. lib. Genesis, in quo describitur
mandatum illud datum Abrahæ de præsentia Dei semper habenda.
Mutatio Nominis & lex circumcisionis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61252](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61252)

quandoque sterilem annum sentire cogatur, agris tamen debitam impendere curam non desinit.

Doctrina 4.

Desumpta ex cap. 17. lib. Genesis, in quo describitur mandatum illud datum Abraha de presentia Dei semper habenda. Mutatio Nominis & lex circumcisionis.

Considera : **Q**UAM benè discurrat Angelus, qui vices Dei agens hic N.27.
loquitur Abrahamo, asserens: *Ambula coram me, & esto perfectus*, dicturus per hoc: in omnibus actionibus tuis ô Abraham! Deum semper præsentem & videntem cogita, fiet inde, ut easdem peragas modò perfectò. Consequentia planè perfecta & infallibilis, ut docet communis Ascetarum sententia, quæ melius assequendæ perfectionis medium dari non posse autumat. O Christiana anima! si vivaci in imagine circumferres Deum perspicacissimum illum Judicem, & severissimum etiam minimorum scelerum ultorem, quàm pauca forent, in quæ per diem peccandò impingeres. Nunquid enim tot verba detractoria, scurrilia, fraternæ charitatis offensiva effunderes? ut nihil de aliis actibus peccaminosis dicam. Quis gregariorum militum prospicientem è fenestra Ducem suum intuens, è statione sua movet pedem? arma abjicit? ad somnum se disponit? quis discipulorum Præceptorem à tergo hæere putans, fabulis indulget? libros abjicit? cum prohibitis ludit sociis? quæ uxor assidentem sibi habens maritum, cum alio amatorios miscet sermones? tactusque impuros admittit? cogita castissimum illum, Jacobi filium, quàm gravibus peccandi periculis, quàm violentis fœminæ blanditiis, quàm horridis adulteræ minis impetatur? & tamen blanditias superet, minas spernat, peccatum effugiat? quaras ex ipso; quibus armis tot hostes vicerit? tot fregerit insidias, innocentiam suam salvans indemnem? forsan enormis tanti criminis turpitude? aut innata juveni pudicitia? aut formidanda Domini sui rabies? aut turpissimi probri infamia ei gladium, quò vinceret, præbuit? aut scutum, quò se tam strenuè defenderet, subministravit? hæc omnia, etsi cæteroque spiritualis pugnæ arma sint fortia, tot roboris tamen habuissent nunquam, ut tot ignea & flammantia Veneris tela avertissent,

sent, aut tam robustas machinas perfregissent. Audi Basilium, & audies illud, quò vicerit: *Joseph non aliò clypeò armatus Victor evasit, nisi præsentia conditoris sui.* Sin autem solus iste clypeus repellendis tot, tamque gravibus par fuit insultibus, cur tentationes tuas his insultibus longè debiliores non repellat? Augustinus tot vitiis olim assuetus, tot pravis habitibus affectus, non tantùm ab his ferreis Dæmonum vinculis per timorem Dei liberatum se esse penitens fatetur, & abinde ad meliorem frugem reductum, atque ad sectanda Christi vestigia allectum: sed quasi violentiâ tractum esse, ita Solil. cap. 14. loquens: *Magna nobis indita est necessitas, justè recteque vivendi, qui cuncta facimus ante oculos Judicis cuncta cernentis.* Hanc ergo tremendam Imaginem oculis mentis tuæ antepone Christiane, certus: quòd non compatiatur ullam veneris aut alterius vitii speciem in corde tuo cohabitare, quæ à Christiana perfectione, quam à te requirit Conditor Deus, te removeat.

N.28. *Considera 2.* Quàm stolidi & damnosa sit illorum hominum fœcordia, qui veræ pœnitentiæ fructus parere differunt in seram usque senectutem: ut enim Abraham teste S. Scripturâ hujus cap. V. 17. putavit: impossibile fore, ut centenarius generet prolem, & uxor ejus nonagenaria pariat, ita fermè impossibilis redditur veræ pœnitentiæ fructus illis hominibus, qui talem ad ultimos usque vitæ dies distulere; & hinc S. Bernardus Serm. 38. ait: *Qui dissimulant in vita agere pœnitentiam, & de extrema confessione præsumunt: quommodò sub unius horæ articulo revocari posse existimant omnia, cujus concupiscentia & desideria per totum mundum sparsa sunt?* Audiemus brevi: quàm difficulter se Jacob expediverit e servitute, quâ se ad septennium obstrinxerat fœcero suo Laban pro Rachele filia: his enim exactis dolose ab eo circumventus, septem aliis servire debuit, quibus etiam finitis neutiquam finita servitus est; sed denuò detentus, prioribus, inter continuos labores exantlatis, sex alios adjicere coactus est. Ad extremum denique mediante fugâ libertatem adepturus; ut clanculò se subduxit, ab insectante Hero deprehensus, graviter objurgatus non sine vitæ omnisque substantiæ periculo tandem ægerrimè evasit. Jacobum hunc meritò figuram dixerim illius, qui per inveteratam peccandi consuetudinem servitio Dæmonis addictus est. Ah! quomodò se ab illa expediet eò tempore, quò miser iste servus impeditur à gravissimis doloribus in corpore, impugnatur à timore mortis in anima? ubi cernit
tot

tot peccata à se per vitam commissa? tot occasiones pœnitendi neglectas? tot gratias spretas? ubi audit amicorum lamenta, liberorum planctus? Rex Ezechias vir optimæ vitæ, acceptâ mortis sententiâ, tantâ perturbatione obrutus est, ut nil aliud quàm suspiria ex imo pectore trahere, ejulari, & mortem deprecari audiretur, *Isaia 58.* Quæso: quæ veræ pœnitentiæ signa exspectabis ab homine, tot vitiis & peccatis irretito, quando pœnitere eò usque distulit, donec audierit: *Morieris tu, & non vives?* hæc perpendens Christiane Lector, hodie adhuc cum Davide exclama: *Dixi confitebor adversum me injustitiam meam.* Hodie adhuc cum Abrahamo stringe cultrum veræ pœnitentiæ, & quidquid peccati in te vivit, ocius reseca. Eris in libro vitæ mutato nomine peccatoris, in nomen dilecti filii ponendus, & futurus per gratiam Dei Pater multarum virtutum & meritorum, dicesque tranquillâ mente moriens: *in pace in idipsum dormiam, & requiescam.*

FASCICULUS V.

Doctrinarum Moralium & Asceticarum.

Doctrina I.

Desumpta ex cap. 18. lib. Genes. in quo describitur liberalitas Abrahami in susceptis Hospitibus & Angelis, ejusque preces pro Sodomitis fuse.

Considera, & lauda miram Abrahami liberalitatem quam exercuit erga pauperes, dum illos non tantum motu proprio ad se venientes perhumaniter excipere consuevit, sed de tali hospicio forsan non cogitantes, & alibi volentes divertere, blandâ vi suos lares adire coëgit. *Magna res & pretiosa homo misericors*, ait S. Chrysof. Homil. 36. ad populum Antioch. *Hæc major est gratia, quàm mortuos suscitare; multò namque majus est: esurientem pascere Christum, quàm in nomine Jesu mortuos suscitare; nam illic quidem tu de Christo benè mereris, hic autem ipse de te. Hic in signis ipse Deo debes, in eleemosina verò Deum habes debitorem.* Hoc compertum habebat S. Thomas de Villa Nova, &